

Pátek
07. 08.

- 02 Stane se
- 03 Terra Festivalis: Izrael
- 04 Rozhovor: Viktor Tauš
- 05 Filmový mix
- 07 Doporučujeme

Synonyma
(režie: Nadav Lapid, 2019)

Stane se

Trojice básníků Jonáš Zbořil, Pavel Zajíc a Ondřej Hrabal zahájí dnes v 18:00 v Dětském/literárním stanu letošní literární program. Těšit se můžete na současnou, civilní, nekompromisní, ale zároveň citlivou poezii.

Reportér a dokumentarista Janek Rubeš už díky svému pořadu *Honest Guide* (2016) odhalil nejednu špatnost. V rámci Skautského programu povypráví nejen o podvodných taxikářích nebo směnárnách, ale i o tom, jak může svému městu pomoci každý z nás. Tak v 18:00 v Šapitě Skautského institutu!

Bavit se budeme sice už celé odpoledne, v 19:00 to ale celé začne pěkně oficiálně. A s plnou parádou! Tradiční slavnostní zahájení v Kině Hvězda doprovází projekce filmu *Havel* (2020), který uvede delegace v čele s režisérem Slávkem Horákem, představitelem hlavní role Viktorem Dvořákem, kameramanem Janem Štastným, scenáristou Rudolfem Suchánkem a Janem Gogolou st., který s Horákem spolupracoval na jeho prvním filmu *Domácí péče* (2015).

Filmovka ale není jenom o filmu. Přesvědčit se o tom můžete v Redside zóně Kolejního nádvoří, kde se od 20:30 koná představení *Brutál* Divadla NaHraně. Inscenací o aktuálních tématech vzájemného odcizení a uzavírání se do vlastního světa ve virtuální realitě provede trojice hrdinů, jejichž životy ovlivnila jedna počítačová hra. Vstupné je 200 Kč, pro akreditované za polovinu.

Páteční nocí, kterou můžete protančit v Klubu Mír, vás provede moderátor Radia 1 Strýček Miša. Vstup pro akreditované návštěvníky je zdarma, ostatní mají nově možnost opatřit si akreditaci Off program za 50 Kč.

Soutěž

Přestože je nám hebrejščina zdánlivě velmi vzdálená, řada slovíček pocházející z židovského jazyka pronikla i do češtiny. Která taková slova máte ve svém osobním slovníčku nejraději? Nejnápaditější odpověď vyhrává audiokniha *Adelheid* od vydavatelství Tympanum! Své odpovědi pošlete do dnešní půlnoci na mail filmovelisty@lfs.cz.

FILMOVKA MÁ ČETKAST!

Filmovka stejně jako loni spolupracuje s Českou tiskovou kanceláří (ČTK). Kromě kompletního zpravodajství, které se pro návštěvníky otevírá zcela zdarma (viz box níže), znovu organizuje i workshop pro nadějně studenty a studentky žurnalistiky. Letos si všichni společně připravili jednu novinku – sérii podcastů s názvem *Četkast*. Mluvíme o Filmovce, představujeme festivalové hosty, a to nejen ty filmové. Přidejte se k nám!

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS

Heslo: 46.filmovka

Platnost přístupu: 7. 8. – 12. 8. 2020

Chcete se zahalit do filmovkových očíček? Pořídte si náš merch!

Vítejte na Filmovce!

Milí přátelé a návštěvníci, vítejte na naší milované Filmovce! ♥

Cítím hlubokou vděčnost za vás, odvážné a zodpovědné, co jste se rozhodli přijet do krásného Uherického Hradiště a prožít s námi nezapomenutelné dny nabitě inspirací, tvořivostí, sounáležitostí a setkáváním, vnímavostí, radostí a v neposlední řadě respektem a úctou. Tím vším každoročně přispíváte k úžasné atmosféře a energii, kterou je po dobu Filmovky doslova prosycené každé festivalové místo. V letošním roce cítíme, jak moc je důležité přesně tuto energii posilovat, podporovat a vysílat do našeho strachem naplněného světa. To je také jeden z důvodů, proč jsme se rozhodli festival v jakékoliv podobě zrealizovat. Více než kdy jindy je pro nás všechny letošní Filmovka symbolem svobody, lásky, touhy, vášně, respektu, soudržnosti a spolupráce.

Kulturu v nás i kolem nás je velmi důležité hýčkat a podporovat pořád, ale v těchto podivných zdánlivě nepřehledných časech obzvlášť. Lidé potřebují dostávat možnost prostřednictvím umění a jeho sdílení kultivovat svou citlivost, vnímavost, empatii, smysl pro krásu, otevřenost i schopnost sebevyjádření. Toto všechno jsou totiž kvality, které posilují naši vnitřní sílu i odolnost vůči strachům a manipulacím jakéhokoliv

druhu, kterými je svět kolem nás přímo přeplněn. Současná doba velmi odhaluje, jak na tom lidé v naší zemi s vnitřní silou jsou. Kdo je odvážný a kdo se naopak bojí vyjádřit, postavit se za sebe, své potřeby a své názory veřejně. Proto mají akce jako ta naše tak velký smysl. Velké ocenění patří celému našemu organizačnímu týmu, protože i když se občas vnitřní síla někoho silně zatřásla a zachvátily ho pochybnosti, ostatní v týmu společný projekt spolu s nimi podrželi a díky této úžasné spolupráci a vzájemné podpoře tu dnes všichni můžeme být a Filmovka může být realitou. Vysíláme tím zároveň signál dalším organizátorům či provozovatelům nejen kulturních akcí, aby se nevzdávali a hledali možnosti změn, jak je konat i za cenu úprav a větších nasazení organizačních týmů. S otevřenou komunikací, se srdcem, bez předsudků a s vírou se totiž dějí zázraky. A letošní Filmovka je jedním z nich. ♥

Užijte si tedy letošní mimořádný ročník všemi smysly, vnímejte nejen svět filmu v pestrých barvách jedinečnosti každého z nás s velkou vděčností za to, že můžeme. Letošní rok nás totiž přesně toto učí ve všech oblastech našich životů. ♥

S díky za každého z vás

Radana Korená, ředitelka LFS

Současný Izrael není jen o válce

Foxtrot (režie: Samuel Maoz, 2017)

Neustálý boj s démony vlastní minulosti i současnosti se stal pro izraelské filmaře hlavní hybnou silou. Tvrdě vybojovaný židovský stát je totiž stále jednou nohou ve válce, což si přímo říká o důslednou uměleckou reflexi.

O růstu izraelské kinematografie v posledních dvou dekádách nemůže být pochyb. Zatímco dříve se jednalo o minoritní trh, během nedávných let prorazily izraelské snímky nejen na prestižních festivalech Sundance či Cannes, ale třeba i na Oscarech. Americká akademie v letech 2007–2011 vybrala do užšího výběru nejlepších zahraničních filmů izraelské příspěvky hned čtyřikrát. Tyto úspěchy se sice v dalších letech už zopakovat nepovedlo, kinematografie židovského státu má ale na festivalech po celém světě už své pevné místo.

Tradice filmů vzniklých na území státu Izrael se od jejich počátků výrazně proměnila. Zatímco v 50. letech tamější filmy oslavovaly čerstvý vznik židovského státu a obracely se k jeho hrdinům, už 60. léta pod vlivem trendu nových vln začala tento přístup problematizovat. Další dekády charakterizovalo kolísání kvality produkce i regionálně specifické žánry – obojí je zastoupeno třeba takzvanými burekovými filmy, komediálními melodramaty pojmenovanými podle izraelské tradiční pochutiny. Během 90. let se lehce snížil počet otevřených konfliktů mezi Izraelci a Palestinci, a to i díky Mírovým dohodám z Osla, které vedly ke vzájemnému uznání obou znepřátelených stran. Ve filmovém průmyslu se tato situace podepsala nejen na rostoucí návštěvnosti kin, nýbrž i na větší tvůrčí svobodě a odvaze a z nich vyplývající tematické rozmanitosti. A právě na těchto základech mohou nynější izraelské snímky stavět. Politika samozřejmě v izraelských filmech stále hraje prim. Není divu, vždyť mnoho každodenních situací je permanentní hrozbou konfliktu natolik ovlivněno, že v zásadě není možné natočit realisticky vypadající snímek, do nějž by se tato situace výrazně nepromítla. Jakmile se však touto válečnou mlhou prokoušeme hlouběji, uvidíme, že současní Izraelci řeší obdobná témata jako my – vnitřní nejistoty, generační konflikty či vztahové problémy. Například stylisticky vyhrčená *Synonyma* (2019) sleduje hrdinu, který prchá před válečnými traumaty do Francie; nakonec však zjišťuje, že své minulosti beztak neunikne. Kdo utíká od sebe sama, nedostane se nikam.

Rovněž můžeme vysledovat určitý posun v myšlení, díky němuž mohou být zpochybněny standardní sionistické výklady izraelské historie: Ne vše, co izraelská armáda vykoná, musí být místním obyvatelstvem nekriticky přijato a Palestinci (či arabský svět obecně) jsou i přes množství rozdílů také lidmi. S tímto smířlivějším narativem se daří izraelským filmům pronikat na zahraniční festivaly

a ukazovat tak aspoň určitou naději pro jinak velmi rozbouřený region. Svižný *Tel Aviv v plamenech* (2018) využívá tropy tradiční romantické komedie, avšak zároveň ukazuje komplikované vztahy mezi etniky. Až uvidíte přerod nejistého poskoka v nápaditého scenáristu, jeho neobratné snahy o získání své vyvolené či navazování nepravděpodobných přátelství, snadno si vzpomenete na vzorce známé z rutinní hollywoodské produkce; zde však prosycené chutí hummusu a pachutí neustálých pasových kontrol.

I přes výrazná regionální specifika se však Izrael rozhodně neuzavírá zbytku světa a trendům, které známe i odjinud. Příkladem může být drama *Pracující žena* (2018), jež se časově trefilo do vrcholu dění kolem hnutí #MeToo a sleduje mladou ženu, která je vystavena velmi nevhodným návrhům ze strany svého šéfa. Bez přílišného patosu či filmařské manipulace ve prospěch oběti se dočkáme popisu praktik dalece překračujících izraelské hranice. Totéž platí pro neustále překvapující *Foxtrot* (2017) světytně zobrazující truchlení po nešťastně zabitém synovi i ubíjející stereotyp dlouhodobého válečného stavu.

Současné izraelské filmy představují inteligentní mix univerzálních motivů s výrazně lokálními tématy. Hledání vlastní identity, zmatek v romantických vztazích či smíření se se ztrátou – podobně zaměřené filmy vznikají po celém světě, ovšem výběr izraelských festivalovek zaujme neustálou přítomností vyhrčeného válečného konfliktu, jemuž není možné uniknout.

Průniky do světa

Mezi nejúspěšnější izraelské tvůrce poslední doby patří Ari Folman a Joseph Cedar, jimž úspěchy na domácí půdě otevřely dveře do velkého filmového světa. Folman patřil do týmu tvůrců původní verze seriálu *V odborné péči* (2008), který se posléze dočkal řady remaků včetně toho českého s Karlem Rodenem v hlavní roli pod názvem *Terapie* (2011). Folman ale především režíroval animovaný dokument *Valčík s Baširem*, který byl v roce 2009 nominován na Oscara. I díky němu se v roce 2013 dostal k adaptaci románu Stanisława Lema *Futurologický kongres*, kde stylizovaně režíroval hvězdy jako Robin Wrightovou, Paula Giamattiho či Harveyho Keitela.

Rodilý Newyorčan Joseph Cedar se oscarových nominací dočkal hned dvakrát, konkrétně díky filmům *Beaufort* (2007) a *Poznámka pod čarou* (2011). V prvním ukázal netradičně klaustrofobickou podobu války a ve druhém zase potřebu uznání na půdorysu akademicky laděné rodiny. Díky těmto projektům se dostal ke spolupráci s Richardem Gerem, Michaellem Sheenem nebo Stevem Buscemim na snímku *Norman* (2016). Izraelští tvůrci se tedy rozhodně neuzavírají jen na svém blízkovýchodním území, ale stále častěji pronikají do světové popkultury.

Viktor Tauš: Kdybych nedělal filmy, chtěl bych o nich bádát

Foto: Bet Orten

Scenárista, producent a režisér filmů i televizních seriálů Viktor Tauš letos veze na Filmovku nový projekt *Film Naživo*. Ten vypráví příběh „Amerikánky“, původně divadelního představení, které kvůli koronavirové krizi opustilo jeviště a začalo experimentovat s různými formami i limity adaptace.

Jak vás propojení divadla a filmu napadlo?

Film Naživo se zrodil v čase karantény. Vládní opatření nám znemožnila hrát *Amerikánku* (2018) na jevišti, tak jsem hledal cestu, jak její příběh v souladu s realitou světa, ve kterém se právě nacházíme, vyprávět dál. Představení jsme tedy inscenovali v živých prostředích mimo divadlo – v kleci pro hyeny, v opuštěné O2 areně i na vzletové ranveji. Takto inscenovaný příběh jsme natáčeli a streamovali v jediném živoucím záběru, ve kterém kamera vstupovala do intimního prostoru herců, nebo se naopak soustředila na svět kolem nich.

V čem podle vás spočívá síla takové formy?

Filmová řeč se zde stala součástí podstaty živého umění. Označení „kinematografická forma živého umění“ tak vnímám jako opodstatněné, protože filmovou vizualitu ve smyslu významů, které dílo sděluje, definuje především artikulace světa příběhu a následně řeč kamery.

Jak náročná byla realizace tohoto projektu – organizačně i technicky?

Mám to štěstí, že sdílím domovskou scénu se souborem La Putyka, který mi byl v tom čase inspirací. Byť finančně závislí na vstupném, byli to právě oni, kdo v době karantény zůstali se svým publikem, když hráli lidem pod okny domovů a streamovali své nově zkoušené výstupy. Toužil jsem jim prostřednictvím svého média stát po boku. Potřeba (spolu)pracovat a tvořit v čase, kdy to bylo zdánlivě nemožné, byla silnější než konkrétní peripetie s produkcí. Diváci mohli *Amerikánku* sledovat na internetových stránkách, které jsme za tím účelem vytvořili, za příspěvek, z něhož jsme bez ohledu na náklady darovali dvě třetiny spolku Medici na ulici, který se (nejen) v té době staral o lidi bez domova. Diváci *Amerikánky* tak spolku přispěli částkou přesahující 300 000 korun. Stalo se to díky vyprávění příběhu dívky, o kterou svět nikdy nestál prostřednictvím živého umění, kterému bylo de facto znemožněno existovat.

Onu dívku, Emu Černou, hraji hned dvě herečky najednou, což je docela netradiční. Uvažujete o tom, že byste tento postup nějak přeložil i do filmové řeči v případě plánované filmové verze?

Ano, protože vnitřní dialog je podstatným výrazovým prostředkem i filmového scénáře. Na rozdíl od divadla však to druhé já hlavní postavy nebude stárnout, zůstane dítětem, a tedy kořenem a svědomím hrdinky, která ve filmu zestárne o třicet let.

Bude se film výrazně lišit od české tvorby, kterou běžně vidíme v kinech?

Odlišností se nezabývám a neusiluji o ni. Na filmové řeči je krásné to, že se nedá naučit, je totiž vždy odrazem životní cesty režiséra, hloubky jeho vhledu, pochopení, (sou)citů. Proto mi ostatně trvalo tak dlouho začít *Amerikánku* vyprávět. Toužil jsem ji natočit už jako svůj druhý film, nebyl jsem toho ale schopen, protože k vyprávění jejího příběhu jsem potřeboval dospět. Smyslem vyprávění totiž vždy bylo vzít ji jako postavu za ruku a pomoci jí udělat taková rozhodnutí, která by jí, vzdor danému údělu, pomohla dosáhnout happy endu. Pokud nezbytnost dospět v osobním smyslu vztáhnou na řemeslo vyprávění příběhu, ústřední otázkou tvorby by bylo: Jak vyprávět sociální drama tak, aby ho diváci chtěli nejen vidět, ale taky se k němu vracet? Jak vyprávět příběh ženy, o níž svět nikdy nestál, způsobem, který z ní udělá hrdinku, jež bude současnému mladému divákovi inspirací?

Ptám se proto, že se vaše filmy i seriály vyznačují unikátním vizuálním zpracováním. Do jaké míry se na něm podílíte?

Filmovou režii vnímám jako převádění autorského díla, tedy scénáře, do vizuálního jazyka. Je to umění interpretace, nikoli umění autorské. Film se pro mě stává osobní až ve chvíli, kdy ho začnu vidět, respektive ve chvíli, kdy objevím jazyk, který se stane skutečným nositelem významu interpretovaného textu. Artikulace fikčního světa tak vždycky musí vytvářet vizuální interpretaci, která následně definuje řeč kamery.

Má tak například pohyb kamery odrážet pocity postav, nebo stačí, když dá dílu výraznou tvář?

Výrazná tvář sama o sobě je nesmysl, pak totiž nejde o interpretaci, ale exhibici odtřzenou od kořene, kterým je ve filmu vždy scénář. V ideálním případě jsou ale samozřejmě všechny složky významotvorné. Artikulace vizuality je tedy mým primárním úkolem a největší radostí.

Navštívíte letos Filmovku poprvé, nebo jste tu už někdy byl? Na co se nejvíc těšíte?

Na LFŠ jezdím od roku 2000, kdy jsem tam uvedl svůj film *Kanárek* (1999). Těším se na povídání o filmech. Kdybych filmy nedělal, chtěl bych o nich diskutovat a bádát. Byl by to stejně krásný život.

Uctít Körnerovo umění

„Když si nepustím *Údolí včel* (1967) alespoň jednou za rok, mám pocit, že je něco v nepořádku. Bylo to mé první, a tudíž nejsilnější setkání s autorovým mistrovstvím, taková první, a tedy věčná filmová láska,“ vysvětluje Tomáš Výchopeň, ředitel vydavatelství Tympanum. To loni vydalo audioknihu *Adelheid* (2019), o kterou můžete každý den soutěžit ve Filmových listech. Vladimír Körner, který stojí právě i za *Údolím včel*, je navíc vzácným hostem letošní Filmovky.

Proč jste se rozhodli nahrát audioknihu *Adelheid*?

Ve vydavatelství pořád hledáme, co z knih, které dosud v audio nevyšly, je potřeba ještě vydat. Současně se ptáme knižních nakladatelů, co kdo chystá a co kdy vyjde jim. Náš ediční plán je tedy z části složený z již publikovaných knih a z části z novinek. Audiokniha *Adelheid* navazuje na nedávný dotisk knihy a je tedy kombinací obojího. Hlavním impulzem ale byla touha Igora Bareše (*ten audioknihu namluvil, pozn. red.*) uctít svým uměním to Körnerovo, takový malý dárek k nedávným kulatinám. K takové gratulaci jsme se nedokázali nepřípojit, takže nebylo co řešit.

Čím je podle vás text Vladimíra Körnera specifický, nadčasový?

Především svou zvláštní syrovou atmosférou, která v komorním prostředí odlehle pohraniční vesnice úsporným způsobem vystihuje poválečný pocit vykořeněnosti, rozvratu, vzájemné podezřívavosti a nepochopení mezi lidmi. Nadčasový je pro mě především tématem lásky a milostného vztahu mezi odlišnými partnery. Je to tedy zároveň text o tom, jak těžké je přiblížit se k druhému, překonat překážky kladené společností i vlastními traumaty. Výjimečná je třeba i uchopením ženské postavy, která je velmi plasticky vylíčená, ale stejně jako pro samotného hlavního protagonistu Viktora zůstává nepřístupným tajemstvím. Aktuální je pak tématem vztahu mezi Čechy a Němci, německého vysídlení, opuštěných Sudet. Kdykoliv se do těch krajů dostanu, pořád žasnu nad tím, kolik toho odsunem bylo zmařeno a jak se to obtisklo do krajiny a lidí v ní. Důležité téma knihy je pak nekomunikace a zamlčování věcí, které ještě stupňuje nedůvěru a napětí. A láska a obtíže s ní spojené jsou aktuální v každém čase.

Pokud porovnáte knihu a film (1969), v čem vidíte největší potenciál? Dokážou slova říct to samé co obraz? A kde v tomhle dilematu stojí audionahrávka?

Körner v podstatě vypráví prostřednictvím jednotlivých obrazů, novela je tak hodně filmová a odráží scénaristický um autora. Jeho mistrovství spočívá v tom, že i přes minimum výrazových prostředků udrží čtenáře či posluchače v napětí, popisované obrazy v sobě mají zvláštní naléhavost, skrze kterou lze vnímat symboliku, skrytý význam. Právě z této zvláštní skoro magické vlastnosti textu může dobře těžit audiokniha – zpřítomňuje hlasem herce ukryté významy a sdělení a některé další možná dokonce dokáže vyvolat.

Jak byste v pár slovech popsal vydavatelství Tympanum?

Jsme parta nadšenců, kteří audioknihami žijí a dýchají. Máme radost z každého jednotlivého počínu, z každého nadšeného či zaujatého posluchače, milujeme zázrak mluveného slova a magii zvukové techniky. Věřím, že něco z toho je snad v dobré smyslu znát i ze samotných nahrávek. Máme nejkrásnější povolání!

Televize je svět

Nikdo nepochybuje o tom, že televize je mocné médium. Tahle vysmívaná mladší sestra pana Filmu, kterou dlouho opovrhovali umělci i akademici, je tak dnes vlivnější moloch než filmová studia. Už dávno ale mezi touhle mladou a neukázněnou sestrou a starším nafrněným bráchou, po kterém televize ve skutečnosti obdivně pokukuje, nepanuje sourozenecká rivalita. Svědčí o tom nejen ochota velkých režisérů s televizí spolupracovat, ale samotná existence „žánru“ Quality TV, který oba světy nadobro smiřuje. Právě tuhle symbiózu divákům Filmovky už několik let představuje sekce Hot TV, která letos pomyslný hledáček kamery otáčí. Jak vlastně unavený film vnímá frenetický svět televizního pozlátka?

Jednu vlnu, kterou na Filmovce reprezentuje film *Showrunners: Jak se řídí seriál* (2014), tvoří dokumenty, jež se snaží televizi objektivně popsat. Druhá vlna je pak složená ze snímků, které s podobnou měrou odcizené observace sahají do historie – vždyť jak lépe poznat „nepřítele“, než pochopit jeho kořeny? O počátcích a peripetiích televizního vysílání se tak můžete leccos dozvědět z filmu *Televizní společnost* (1976), který na fiktivním příběhu popisuje právě onen příklon k podbízivosti a povrchnosti nebo z oldschoolového „politického“ dramatu *Dobrou noc a hodně štěstí* (2005). Nejzásadnější je ale blok filmů, které televizní svět reflektují a komentují. *Pleasantville: Městečko zázraků* (1998) a *Truman Show* (1998) neodhalují žádnou pravdu, spíš tradičními filmovými postupy komentují samotnou existenci televize, konstruovanost a efemérnost televizních fiktivních světů i naší touhu vidět v nich odraz reality. Ať už jde o schopnost televize slídit a odhalovat všechno o všem a o všech (*Truman Show*), nebo zapouzdřovat nás v tom starém, tradičním a ověřeném světě, respektive v ideji takového světa, který možná nikdy tak úplně neexistoval (*Pleasantville*). Ostatně i postmoderní francouzský filosof Jean Baudrillard, který se celý život snažil definovat vztah mezi realitou, symboly a společností, popsal televizi jako jeden ze zásadních prvků současné hyperreality. Televize podle něj simuluje situace skutečného života ne proto, aby reprezentovala svět, ale aby skutečněovala svůj svět jako simulakrum (tedy simulaci, která už nemá žádný původní předobraz). „Televize je svět,“ vysvětluje. A filmu nezbývá než tenhle fakt respektovat.

Pleasantville: Městečko zázraků (režie: Gary Ross, 1998)

Doporučujeme

Antropocén: Epocha člověka
→ Sportovní hala, 12:00

Země umírá a můžeme za to svým způsobem všichni (i vy, co tohle čtete). Stali jsme se nejsilnější tvůrčí, ale i ničivou silou. Ví to i autoři velkolepého kanadského dokumentu *Antropocén: Epocha člověka* (2018), kteří nám to připomínají v několika kapitolách, v nichž se ničení planety Země člověkem definuje kombinací vědy a uměleckého pohledu na věc. Vyprávění probíhá nezřídka z ptačího pohledu/dronu, díky čemuž získáme širší perspektivu – už se nejedná o malý problém. Hořící lesy, suchá pole, prchající sloni. Vízuálně působivé, ale zároveň děsivé. Útěchou snad může být jen fakt, že s tím začneme něco dělat. Dokument byl loni oceněn cenou Nejlepší svědectví o přírodě i na MFDF Jihlava. Po zhlédnutí doporučuji přidat se do facebookové skupiny Environmentální žal.

Alice Krajčířová

.....
Nabarvené ptáče
→ Klub kultury 1, 13:00

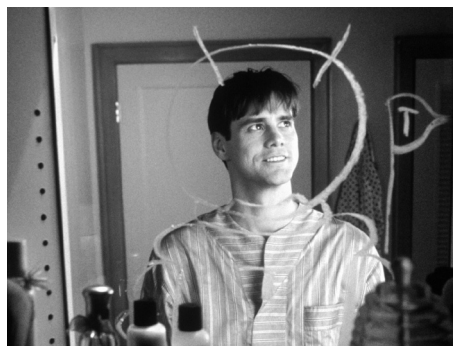
Budu upřímný. Nebyl jsem z *Nabarveného ptáče* (2019) tak bezvýhradně nadšený jako někteří čeští kritici. Obdivuhodným počinem, který stojí za návštěvu kina, ale rozhodně je. Ti z vás, kdo se aktivně zajímají o umělecké festivalové filmy, už ho nejspíš viděli, ostatní mají příležitost nyní. Navzdory stereotypům, které se vážou k nálepce uměleckých filmů i základní charakteristice *Ptáče* (černobílý tříhodinový film v uměle vytvořené řeči), je třeba říct, že pozornost diváka udrží snadno a nechytí se přitom do pastí filmů o tragických událostech, které se snaží být zároveň „zábavné“. Zároveň se nemusíte bát nesrozumitelnosti, ať už v rovině děje nebo myšlenek. *Ptáče* není jednoduše dogmatickým dílem, jeho hodnota tak spočívá i v potenciálu podnítit diskuzi třeba o filmové estetice.

Jan Bergl

.....
Truman Show
→ Slovácké divadlo, 15:30

Zní to jako klišé, ale tenhle film opravdu zraje. Postupně totiž přestává být k smíchu. Jasně,

je to hyperbola, a jasně, možná příliš doslovná, ale tohle je antiutopická budoucnost (či snad přítomnost?), která mrazí víc než vybuchující vesmírné lodě a roboti. Sledování filmu v dnešní době až úsměvně připomíná kultovní *Westworld* (2016), i když podstata tohoto spektaklu je ve všech smyslech reálnější. Oboje navíc spoju-

je Ed Harris, který ztělesňuje vlastně totožnou roli – sebestředného macho chlápka, který si hraje na boha. Ne nadarmo si za *Truman Show* (1998) vysloužil nominaci na Oscara. Okouzující je ale především Jim Carrey, který se nepitvoří (nebo možná jen trošku) a ztvárňuje až dojemnou esenci rošťácké naivity a dobráctví. Člověku se ani nechce věřit, že by Trumana mohl hrát Gary Oldman, o kterém se původně uvažovalo.

Tereza Krobová

.....
Popel a dým
→ Klub kultury 1, 17:30

Socha ukřižovaného Krista visícího hlavou dolů v sutinách rozbombardovaného kostela. Zapálený alkohol v panáčích, které hlavní hrdina posílá svému druhovi přes dlouhatánský barový pult. Působivé obrazy komponované do hloubky filmového prostoru jsou spolu s kombinací posvátných a profánních motivů charakteristickými rysy Wajdova druhého mezinárodního úspěchu. *Popel a dým* (1958) přitom právě na předchozí film *Kanály* (1957) tematicky navazuje. Cit pro vyjádření obrazem spolu s ideologicky nekonvenčním pohledem na druhou světovou válku je tím, co zůstává pro diváky na filmu přitažlivé. Stejně tak ale okouzlí vyvážení dramatické dějové linie tou romantickou, kterou nesou na bedrech herci Ewa Krzyżewská a „polský James Dean“ Zbigniew Cybulski. Jen se obrňte proti drsnému, deziluzivnímu konci.

Jan Bergl

Foxtrot
→ Klub kultury 1, 21:30

Šíření lží pod rouškou umění je nepřipustné. Tak odsoudil izraelský ministr kultury oceňovaný *Foxtrot* (2017). Režisér Samuel Maoz se prostřednictvím vtahujícího morálního dramatu snažil projevit obavu o vývoj své země a vykreslil jak ubíjející stereotyp armádního života, tak všudypřítomnou paranoii vedoucí k neodpustitelným chybám. Vznikl válečný film, v němž se však téměř neválčí a který pomocí neobvyklých úhlů kamery i pečlivě komponovaných mizanscén vystihuje emoční detaily i klaustrofobické celky. Lineární vyprávění nepřestává překvapovat a tváří v tvář procedurální propracovanosti už na lidskost nezbyvá čas. Maoz chytrou filmařskou řečí připomíná, že válečným tématům se v Izraeli téměř nedá vyhnout – po zločinu následuje trest a stejně jako v titulním foxtrotu se člověk vždy postupem času vrátí na začátek.

Mojmír Sedláček

.....
Indiánské léto
→ Letní kino Smetanovy sady, 23:59

Konec prázdnin uprostřed 90. let. Dvě dospívající sestřenice u babičky, každá jiná. Na pozadí vesnické rockové tancovačky se odehrává jednoduchý příběh, který svou poetikou a tragikomičností připomíná první filmy Miloše Formana. Celovečerní 65minutový debut Saši Gedeona, v němž se poprvé na velkém plátně objevily tehdy sedmnáctiletá Tatiana Dyková v roli nespoutané Marie

a o rok mladší Klára Issová coby plachá Klára. Jejich první lásky i „lásky“, Klářin nový sestřih, slavná koupel ve vaně plné jablek a úsporné, ale o to přesnější dialogy. A nezapomenutelný hit kapely Brutus *Opijem se*. Jak jinak ukončit první den na Filmovce než půlnoční projekcí v letním kině v parku s tímto typicky letním filmem.

Radka Marková,
šéfredaktorka zpravodajství ČTK

Tereza Krobová

Neřeknu ted asi nic přelomového. Věc se má ale tak, že je vždycky hrozně smutné, když něco, na co se těšíte, skutečně přichází. Těsně před odjezdem se totiž zdá, že to těšení bylo lepší než událost sama. Jako by žít v šedi a repetitivnost dělaly daný výlet, koncert, festival a prostě cokoli barevnější a veselejší. Jenže hned na nádraží ty barvy zase zhasnou. Na tohle jsem se fakt tak těšil? Co tam budu dělat? Jíst dokola palačinky a poslouchat intelektuální debaty? Není lepší zůstat doma a prostě se nudit? „Chtěl jsem to cejtit jinak, tak nějak víc nitěrnějc,“ povzdychává si v Pláži Leonardo DiCaprio, když konfrontuje svoje představy o přítomnosti smrti s aktuální realitou. Po příjezdu na vysněnou akci jsme třeba i zklamaní, že objekt našeho těšení nakonec nevypadá jako ve filmu a kromě nahodilých a emočně vypjatých situací (ať už jde o opilecké hádky v jednu ráno, nebo veselé chvilky s přáteli) nás čeká taky spousta nudy, potu (na Filmovce především), čekání ve frontě, trapných chvil, kdy není co říct, filmů, které se netrefí do nálady. Prostě scén, které by se první den postprodukce vystříhly. Ale tak to má být. Fakt. Zaprvé, těch nevýrazných pasáží a hluchých míst je na Filmovce prostě setsakra málo. A zadruhé: Jakmile Filmovka skončí, vzpomínky na nudné „loadovací“ pasáže zase zmizí, jako by vůbec nebyly. V tom je totiž náš mozek (nebo duše) geniální. Zase budeme vzpomínat, jak super to bylo (a ono bude, a to i s rouškami!), jak jsme stáli fronty, jedli palačinky a vedli intelektuální debaty. A rovnou se pak navíc můžeme těšit na tu další.

[illegible]

Pátek / Friday

07 08

●	12:00	Slovácké divadlo	Synonyma	S	Terra Festivalis: Izrael	úvod: Jan Jílek	123	Francie, Izrael, Německo	2019		15+
●	12:00	Sportovní hala	Antropocén: Epoque člověka	A	AČFK Distribuce	úvod: Aleš Říman	87	Kanada	2018	✓	
●	13:00	Klub kultury 1	Nabarvené ptáče	C	České a slovenské novinky	úvod: Ondřej Moravec	169	Česká republika, Slovensko, Ukrajina, Polsko	2019		15+
●	14:30	Reduta	Krátké a středometrážní filmy Vladimíra Křnera	Ho	Host: Vladimír Křner	host: Vladimír Křner	81	ČSSR	1963		
●	15:00	Kino Hvězda	Březový háj	Hi	Retrospektiva: Andrzej Wajda	úvod: Iva Přivřelová	99	Polsko	1970	✓	
●	15:30	Slovácké divadlo	Truman Show	S	Hot TV	úvod: Klára Feikusová	102	USA	1998	✓	
●	16:00	Stan ČT	Věrný robot	PC	Program České televize		54	ČSSR	1967		
●	16:30	Sportovní hala	Pracující žena	S	Terra Festivalis: Izrael	úvod: Jan Jílek	94	Izrael	2018	✓	15+
●	17:00	Stan ČT	Měsíční noc	PC	Program České televize		29	ČSSR	1987		
●	17:30	Stan ČT	Stačí stisknout	PC	Program České televize		50	ČSSR	1989		
●	17:30	Klub kultury 1	Popel a démant	Hi	Retrospektiva: Andrzej Wajda	úvod: Petr Vlček	105	Polsko	1958	✓	
	18:00	Dětský/literární stan	Zbořil / Zajíc / Hrabal	DP	Doprovodný program: Literární program		60				
	18:00	Šapitó Skautského institutu	Janek Rubeš otevírá šapitó Skautského institutu	DP	Doprovodný program: Skautský program		90				
●	18:30	Stan ČT	Někdo zaklepal na dveře	PC	Program České televize		55	ČSSR	1988		
●	18:30	Reduta	FAMU History: Vávrovy děti 1	C	FAMU History 2	úvod: Jan Jendřejek	93	ČSSR			
●	19:00	Kino Hvězda	Slavnostní zahájení + Havel	C	České a slovenské novinky	host: Slávek Horák, Viktor Dvořák, Jan Šťastný, Rudolf Suchánek, Jan Gogola st.	102	Česká republika, Slovensko	2020	✓	
●	19:30	Slovácké divadlo	DAU. Odvážní lidé	S	Východní přísliby	úvod: Kamila Dolotina	153	Německo, Rusko, Ukrajina, Velká Británie	2020	✓	18+
●	20:00	Sportovní hala	Zázračný muž	Hi	Neznámý voják: Danny Kaye	úvod: Michael Málek	98	USA	1945	✓	
	20:30	Redside zóna Kolejní nádv.	Divadlo NaHraně: Brutál	DP	Doprovodný program: Divadla		100				
	21:00	Šapitó Skautského institutu	Bobří v plamenech	DP	Doprovodný program: Skautský program		60				
●	21:30	Klub kultury 1	Foxtrot	S	Terra Festivalis: Izrael	úvod: Jan Jílek	112	Izrael, Německo, Švýcarsko, Francie	2017		15+
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Probuzení	L	Letní kino: První lásky českého filmu		95	ČSR	1959		
●	22:30	Reduta	Televizní společnost	S	Hot TV	úvod: Klára Feikusová	121	USA	1976	✓	15+
●	23:00	Redside zóna Kolejní nádv.	Bourák	L	Letní kino: Novinky		105	Česká republika, Slovensko	2020		
●	23:30	Slovácké divadlo	Mžitky	Hi	Retrospektiva: Andrzej Wajda	úvod: Petr Vlček	100	Polsko	2016		
	23:30	Klub Mír	Večer Radia 1: Strýček Míša	DP	Doprovodný program: Party		270				
●	23:59	Sportovní hala	Utržený ze řetězu	S	Půlnoční delikatesy: Vulgární auteuri	úvod: Jiří Fligl	102	Francie, USA, Velká Británie	2004	✓	15+
●	23:59	Letní kino Smetanovy sady	Indiánské léto	L	Letní kino: První lásky českého filmu		65	Česká republika	1995		

Sobota / Saturday

08 08

●	08:30	Sportovní hala	Meky	C	České a slovenské novinky	úvod: Ondřej Moravec	80	Česká republika, Slovensko	2020	✓	
●	09:00	Kino Hvězda	Veselka	Hi	Retrospektiva: Andrzej Wajda	úvod: Petr Vlček	102	Polsko	1972	✓	
	09:30	Dětský/literární stan	Malí fotografové	DP	Doprovodný program: Dětský program		180				
●	09:30	Klub kultury 1	Ikarus. Legenda o Mietku Koszovi	S	Východní přísliby	úvod: Petr Vlček	117	Polsko	2019	✓	
	10:00	Šapitó Skautského institutu	Rozcvička: Zdar a sílu!	DP	Doprovodný program: Skautský program		60				
●	10:00	Kino Mír	Cinema16 A	PS	P.S.	úvod: Ondřej Moravec	73	Francie, Itálie, Německo, Rakousko, Švédsko, Velká Británie		✓	15+
	10:30	Respekt stan	Žal žen	OP	Odborný program		92	Česká republika	2020	✓	
	11:00	Šapitó Skautského institutu	Brunch s hostem: Založ SI fórum	DP	Doprovodný program: Skautský program		60				
	12:00	Respekt stan	Klimatická krize versus naše emoce	OP	Odborný program	host: Andrea Culková, Zdeňka Voštová, Jiřina Trojánková, Alžběta Franková, Alexander Ač, Petr Baroch	60				
	12:00	Stan ČT	Televizní seznamky	PC	Program České televize	host: Milan Kruml	60				
●	12:00	Slovácké divadlo	Člověk z mramoru	Hi	Retrospektiva: Andrzej Wajda	úvod: Petr Vlček	161	Polsko	1976	✓	

A

AČFK

C

Česko-Slovensko

DP

Doprovodný program

Hi

Historie

Ho

Hosté

L

Letní kino

OP

Odborný program

PC

Program České televize

PS

P.S.

S

Současnost

80

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.

čas
time

místo
place

název
title

sekce
section

host
guest

délka
length

země
country

rok
year

english
friendly

věk
age